

11
време целият град се развълнувал и потоци от хора ^{погнали се} ~~се стичали~~ ^т към Великата черква. Възхитени от храбростта на непознатия, ромейците ^а решили още там да го коронясат за ^а ~~в~~асилевс, на мястото на омразния тиранин. И пратили да повикат патриарха. В това време Андроник бил в Милудийския дворец на Пропонтида. Отначало помислил, че всичко това е шега и даж грамота да се усмират размирниците. Когато разбрал ^{ата} всички опасности ~~на~~ на положението си, още на разсъмване се отправил ^с ~~в~~ ^птирема към Свещения дворец и през тайния проход, който съединявал двореца със Света София, неочаквано се явил в черквата. Полумъртав от страх, вселенският патриарх Василий Каматир бил доведен насила, за да короняса самозванеца с венец на Константина Велики. Отначало той отказал.

„Андроник ще ми отреже главата...”

„Тогава, ако не се съгласиш, ние пък ще ти я отрежем.”
казали ромейците. И Каматир ^{нат} коронясал дръзки момък.

Поразен от невероятната гледка, Андроник дигнал с треперяща от гняв ръка лъка си. Но станало чудо. ^{ангел} ~~ангел~~ скъсал жичката на лъка и стрелата не могла да литне към Исака. Затова го нарекли Исак Ангел. Смутен и изплашен, Андроник избягал с една галера. В морето се вдигнала незапомнена буря и изхвърлила бегълците на брега. Тогава, обезумели от страх, императорът и хората му се скрили в една кръчма. Но жената на кръчмаря познала василевса по дългата бяла брада и го издала. На следният ден новият император предал Андроника в ръцете на ромейските граждани.

— Правете с него каквото намерите за добре, — им рекъл.

Едни предложили да го изгорят, други да го сварят в казан, трети да го разчекнат между два коня. Най-последен мъдър човек казал: